

KATHY REICHS

Hrdinka seriálu Sběratelé kostí
ve světě, kde se ztrácí hranice
mezi dobrem a zlem.

SVĚDEČTVA
KOSTÍ

SVĚDEČTÍ KOSTÍ

KATHY REICHS

SVĚDEČTÍ KOSTÍ

Přeložila Kristýna Kučerová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2016
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2015 by Temperance Brennan, L.P.
All rights reserved.

Z anglického originálu *Speaking in Bones*
(First published by Bantam Books, New York, 2015)
přeložila © 2016 Kristýna Kučerová
Redakce textu: Dana Pačková
Jazyková korektura: Mirka Jarotková
Grafická úprava obálky © 2016 Bohumil Fencel
Elektronické formáty Dagmar Wankowska

První elektronické vydání v českém jazyce,
Praha 2016

ISBN 978-80-7507-477-5 (pdf)

Cooperovi Eldridgi Mixonovi,
narozenému 14. července 2014

1

„ROZVÁZALI MĚ. ZÁPĚSTÍ I KOTNÍKY MĚ PÁLÍ OD POPRUHŮ. ŽEBRA mám pohmožděná a za uchem bouli. Nevzpomínám si, že bych se uhodila do hlavy. Ležím skoro nehybně, protože mě bolí celé tělo. Jako po bouračce. Jako když jsem se tehdy rozbila na kole. Proč mě naši nepřijdou zachránit? Copak mě nikdo nepostrádá? Mám jen svou rodinu. Žádné kamarády. Bylo to moc těžké. Jsem úplně sama. Tak sama. Jak dlouho tu jsem? A kde vůbec jsem? Celý svět mi uniká. Všechno. Všichni. Spím, nebo bdím? Zdá se mi to, nebo je to skutečnost? Je den, nebo noc?

Až se vrátí, začnou mi znovu ubližovat. Proč? Proč se mi to děje? Nic neslyším. Ne. To není pravda. Slyším tlukot svého srdce. Krev v uších. V ústech mám hořko. Nejspíš zbytky zvratků v zubech. Cítím beton. Vlastní pot. Své špinavé vlasy. Nesnáším neumyté vlasy. Teď otevřu oči. Jedno. Druhé je zalepené. Moc toho nevidím. Všechno je rozmazané, jako bych se dívala pod vodou.

Nenávidím to čekání. Mozek mi zaplavují obrazy. Nevím, jestli jsou to vzpomínky, nebo halucinace. Vidím ho. Je pokaždé v černém, tvář má vzteky rudou a pokrytou kapičkami potu. Nedívám se mu do očí. Jen na boty. Lesklé boty. Plamen svíčky je jako žlutý červíček tančící na holé kůži. On stojí nade mnou, velký a zlý. Cpe svůj hnusný páchnoucí obličej ke mně. Cítím jeho odporný dech na pokožce. Rozzlobí se a tahá mě za vlasy. Nabíhají mu žíly. Křičí, jeho slova jako by přicházela z jiné planety. Anebo jsem já opustila vlastní tělo a naslouchám mu z veliké dálky? Vidím, jak se blíží jeho ruka a svírá tu věc tak pevně, až se chvěje. Víím, že se třesu, ale nic necítím. Jsem mrtvá?“

„Ne! Teď ne! Teď už ne!“

„Ruce mě studí a brní. Neměla bych o něm mluvit. Neměla jsem říkat, že je hnusný.“

„Ano. Už přicházejí.“

„Proč se mi to děje? Co jsem provedla? Vždycky jsem se snažila být hodná. Poslouchala jsem maminku. Nedovol jim, aby mě zabili, mami, prosím, nedovol jim to.“

„V hlavě se mi všechno plete. Musím přestat mluvit.“

Ticho, posléze klapnutí otevíraných dveří. Zavírání.

Kroky, neuspěchané, tvrdé.

„Na místo.“

„Ne!“

„Neodporuj mi.“

„Nechte mě na pokoji.“

Zrychlený dech.

Rána.

„Nezabíjejte mě, prosím.“

„Dělej, co ti říkám.“

Vzlykot.

Zvuky, jako by někoho táhli.

Nářek. Rytmický.

„Jsi v mých rukou?“

„Špinavá mrcho!“ Hlasitější, hlubší.

Tiché sípání.

Klapnutí kovu.

„Chcípneš, děvko!“

„Začneš mi konečně odpovídat?“

„Kurvo!“

Bubnování nervózních prstů. Škrábání.

„Tak už mi řekni to, co chci.“

Pff. Plivanec.

„Nebudeš odpovídat?“

Sténání.

„Tohle je teprve začátek.“

Zavržení. Vzteké bouchnutí dveří.

Absolutní ticho. Slaboučkový vzlykot.

„Nezabíjejte mě, prosím.“

„Nezabíjejte mě, prosím.“

„Prosím.“

„Zabijte mě.“

2

KLOUBY NA PRSTECH SE RÝSOVALY POD BLEDOU, POŠKRÁBANOU a popraskanou pokožkou. Sukovitým konečkem palce stiskla tlačítko na předmětu v igelitovém sáčku.

Místnost ztichla.

Seděla jsem bez hnutí, chloupky na krku se mi vztyčily jako tráva při závanu slaboučkého větru.

Žena ze mě nespouštěla oči. Byly zelené se žlutými tečkami a připomínaly kočku. Kočku, která číhá a pak udeří jako neomylný zabiják.

Mlčela jsem. Potřebovala jsem si zklidnit nervy. A také jsem chtěla tu ženu vyprovokovat, aby se rozpovídala o účelu své návštěvy. Za pár hodin mi letí letadlo. Než vyrazím na letiště, musím stihnout ještě spoustu věcí. Čeká mě Montreal a Ryan. Tohle nemám zapotřebí. Přesto jsem chtěla vědět, co znamenají děsivá slova, která jsem právě vyslechla.

Žena seděla na židli a mírně se nakláněla dopředu. Napjatá. Vyčkávající. Určitě měřila minimálně metr osmdesát, na sobě měla vysoké boty, džíny, denimovou košili s vyhrnutými rukávy. Vlasy obarvené na odstín antuky v Roland Garros. Vysoko na temeni si je stáhla do drdolu.

Odlepila jsem pohled od kočičích očí a zabloudila jím ke stěně za jejími zády. K zarámovanému diplomu, který potvrzuje, že Temperance Brennanová je držitelkou osvědčení Americké rady soudní antropologie. D-ARSA. Zkouška byla těžká jako prase.

Seděla jsem se svou návštěvou v místnosti o rozloze jedenáct čtverečních metrů, kterou má k dispozici soudní antropolog spolupracující se soudním lékařem okresu Mecklenburg. Nechala jsem otevřené dveře. Ani nevím proč. Obvykle je zavírám. Così na té ženě mě však znerovňovalo.

Z chodby sem doléhaly povědomé pracovní zvuky. Zvonení telefonu. Otevírání dvířek chladicího boxu, klapnutí, když se zase zavřely. Gumová kolečka vozíku mířícího k pitevnám.

„Promiňte.“ Byla jsem ráda, že mi hlas zní klidně. „Recepční mi sice nadiktovala vaše jméno, ale já ten lísteček někam založila.“

„Strikeová. Hazel Strikeová.“

V hlavě mi zacinkalo. Cože?

„Jo, lidi mi říkají Lucky.“

Jako Štítčko? Nebo jako ty cigarety? Nekomentovala jsem to.

„Ale já se na štěstí nespoklím. Všechno si vždycky pořádně odpracuju.“ Ačkoli jsem její věk odhadovala na něco víc než šedesát, hlas měla zvučný, jako by jí bylo dvacet. Podle přízvuku jsem usuzovala, že pochází odsud.

„A co děláte, slečno Strikeová?“

„Paní. Manžel mi umřel před šesti lety.“

„To je mi líto.“

„Dobře věděl, co mu hrozí. A stejně kouřil.“ Lehce pozvedla rameno.

„Zaplátil za to.“

„Co, prosím, děláte?“ zopakovala jsem, abych Strikeovou vrátila k věci.

„Posílám mrtvé domů.“

„Obávám se, že vám nerozumím.“

„Páruju těla a pohřešované osoby.“

„To je úkol orgánů činných v trestním řízení, které přitom spolupracují s koronery a soudními lékaři,“ namítla jsem.

„A tihle profíci na to vždycky kápnou, že jo?“

Spolkla jsem uraženou odpověď. Strikeová má pravdu. Podle statistik, které se mi dostaly do ruky, se počet pohřešovaných osob ve Spojených státech stále pohybuje kolem devadesáti tisíc a za posledních padesát let tu máme přes čtyřicet tisíc neidentifikovaných ostatků. Při posledním sčítání se Severní Karolína umístila patnáctá.

„Co pro vás můžu udělat, paní Strikeová?“

„Lucky.“

„Lucky.“

Strikeová položila igelitový zavírací sáček na stůl vedle světle žlutých desek. Uvnitř byl malý šedý obdélník, asi dva a půl centimetru široký, pět centimetrů dlouhý a centimetr tlustý. Kovový kroužek po straně naznačoval, že jej lze použít dvěma způsoby: jako diktafon i klíčenku. Vybledlé džínové poutko svědčilo o tom, že kdysi tohle zařízení viselo na opasku kalhot.

„Skvělá věcíčka,“ řekla Strikeová. „Aktivuje se hlasem. Dva gigabyty vnitřní paměti na flešce. Prodává se za necelých sto babek.“

Žluté desky na mě volaly. Úpěnlivě. Před dvěma měsíci zemřel doma na pohovce muž, v ruce svíral dálkové ovládání k televizi. Minulý víkend našel jeho mumifikované tělo nešťastný pan domácí. Potřebovala jsem tenhle rozhovor rychle ukončit a pokračovat v ohledání. A pak domů balit a odnést kocoura sousedovi.

Ale ty hlasy. Pulz se mi pomalu vracel k normálu. Čekala jsem.

„Celý záznam trvá skoro třiadvacet minut. K tomu, abyste si udělala obrázek, stačí pět minut, co jsem vám přehrála.“ Strikeová zavrtěla toporně hlavou. Drdol na temeni se posunul ke straně. „Trochu vás to vyděsilo, co?“

„Nahrávka je znepokojivá.“ Hodně mírně řečeno.

„Myslíte?“

„Nejspíš byste ji měla přehrát policii.“

„Přehrála jsem ji vám, paní doktorko.“

„Mám pocit, že jsem slyšela tři hlasy.“ Nad nechutí se do téhle věci montovat začínala vítězit zvědavost. A předtucha.

„Taky si myslím. Dva muži a dívka.“

„Co se tam dělo?“

„Nevím.“

„Kdo to mluvil?“

„Mám jednu teorii.“

„Jakou?“

„Můžu to trochu rozvést?“

Očima jsem zabloudila k ciferníku hodinek. Ne tak diskrétně, jak jsem si myslela.

„Tedy pokud nemáte za ‚úkol‘ zrovna pátrat po jménu nějakého mrt-

vého.“ Strikeová sarkasticky naznačila uvozovky u slova, které jsem sama před chvílí použila.

Opřela jsem se a nasadila výraz pozorného posluchače.

„Co víte o internetové detektivní práci?“

Tak o tohle jde. V duchu jsem si slibovala, že budu trpělivá, ale odpověď, která mi vyšla ze rtů, zněla úsečně.

„Internetoví detektivové jsou amatéři, kteří se na síti předhánějí v řešení odložených případů.“ Lidi, co si hrajou na soudní znalce a poldy. Nadšenci, co sledují všechny díly *Námorní vyšetřovací služby*, *Odložených případů* a *Sběratelů kostí*. To jsem si nechala pro sebe.

Strikeová se zamračila, až se jí nad kořenem nosu spojilo obočí. Bylo tmavé a k bledé pleti a vlasům barvy mrkve se nehodilo. Dlouho si mě prohlížela, než zareagovala.

„Většina lidí umře a pak následuje pohřeb, smuteční shromáždění nebo zádušní mše. Píší se o nich nekrology či úmrtní oznámení v novinách. Někteří dostanou obrázky, kde se jim kolem obličeje rojí andělé, svatí a bůhvíco. Když jste fakt slavná, pojmenují po vás školu nebo most. Tak by to mělo být. Tímhle způsobem se vypořádáváme se smrtí. Připomeneme si, co člověk během života dokázal.“

Ale co se stane, když někdo jen tak zmizí? Fííí.“ Strikeová skrčila prsty a prudce je rozevřela. „Muž se ztratí po odchodu z práce. Žena nastoupí do autobusu, ale už z něj nevystoupí.“

Chtěla jsem něco podotknout, ale ona pokračovala.

„A co se stane, když se objeví tělo bez totožnosti? U silnice, v rybníku, zabalené v koberci a nacpané do kůlny?“

„Jak jsem řekla, je to práce pro policii a soudní lékaře. V našem zařízení děláme vše, co je v našich silách, abychom identifikovali lidské ostatky bez ohledu na okolnosti či jejich stav.“

„Tady u vás to tak asi opravdu chodí. Ale víte stejně dobře jako já, že jinde to stojí za prd. Když má mrtvola štěstí, prohlédnou ji, jestli nemá jizvy, piercing, tetování, stará zranění, odeberou jí otisky prstů a vzorky DNA. Rozložené tělo nebo kostra možná skončí u odborníka, jako jste vy, a ten zkontroluje zuby, určí pohlaví, rasu a výšku a zapíše všechno do databáze. V jiné jurisdikci se podobné ostatky uloží do chladáku“

nebo do kouta ve sklepe. Bezejmenné tělo si tam pobude pár týdnů, možná jen dnů, a pak putuje do krematoria nebo se pohřbí ve společném hrobě.“

„Paní Strikeová...“

„Ztracení. Zavraždění. Odhození. Nehledaní. Tahle země je plná zapomenutých mrtvých. A o každou z těch duší si někde někdo dělá starosti.“

„A internetoví detektivové tenhle problém vyřeší?“

„Přesně tak.“ Strikeová si vyhrnula rukávy, jako kdyby ji manžety najednou začaly škrtit.

„Chápu.“

„Vážně? Dívala jste se někdy na naše internetové stránky?“

„Ne.“

„Víte, co se odehrává na našich fórech?“

Otázku jsem klasifikovala jako řečnickou, a tak jsem neodpovídala.

„Neidentifikované ostatky dostávají hezoučké přezdívky. Neznámá princezna. Dáma z dun. Dívka ze stanu. Slečna z Panasoffkee. Děťátko naděje.“

Cvakání v mozku se propojilo do synapse.

„Vy jste identifikovala Starého Bernieho,“ řekla jsem.

Starý Bernie byla neúplná kostra, kterou v roce 1974 našli motorkáři za kůlnou u železniční trati do Neusioku v Croatanském národním parku. Ostatky putovaly do Úřadu vrchního soudního lékaře, který tehdy sídlil v Chapel Hill, a tam se zjistilo, že patří staršímu muži. Detektiv z New Bernu případ uzavřel s tím, že se je nepodařilo identifikovat.

Kostra byla dlouhá léta uložena v krabici ve skladu úřadu. Začalo se jí říkat Starý Bernie podle města New Bern, které bylo nejbližze místu nálezu.

V době, kdy se Starý Bernie objevil, vyšlo několik článků – v Raleigh, Charlotte, New Bernu a okolních městech. Po třiceti letech od nalezení starého pána se čtyřicetiletého března 2004 o případu znovu psalo v newbernském *Sun Journal*, tentokrát otiskli i fotografii obličejové rekonstrukce. Nikdo si pro kosti nepřišel.

V roce 2007 se mi o případu zmínil jeden technik z Úřadu vrchního soudního lékaře. Souhlasila jsem, že se na něj podívám.

Dospěla jsem k závěru, že ostatky patří bezzubému Afroameričanovi, který zemřel ve věku mezi pětadesáti a osmdesáti lety. Se svým předchůdcem jsem ovšem v jedné věci nesouhlasila, a navrhla jsem, aby mrtvého přejmenovali z Bernieho na Bernice. Charakteristické rysy pánve jasně naznačovaly, že jde o ženu.

Odebrala jsem vzorky pro příležitostné testy DNA a pak se Starý Bernie vrátil do lepenkové krabice v Chapel Hill. Rok nato se na internetu objevil Národní systém pro pohřešované a neidentifikované osoby – NamUs. Jedná se o databázi neztotožněných ostatků a pohřešovaných osob, policisté jim ve svém žargonu říkají NO a PO, a je volně přístupná veřejnosti. Příslušné informace jsem zanesla do sekce pro NO. A amatérští internetoví detektivové se začali slétat jako mouchy.

„Jo,“ ozvala se Strikeová. „To jsem byla já.“

„Jak jste to udělala?“

„Jsem prostě zarputilá.“

„To je dost vágní odpověď.“

„Prohlídla jsem miliardu obrázků na NamUs a dalších webovkách s pohřešovanými osobami. Vytočila jsem hromadu telefonních čísel, vyptávala se na staré paní bez zubů. Ani na jedné frontě jsem se vůbec nikam nedostala. Pak jsem se odpojila od sítě, hledala články v místních novinách, mluvila s policajty v New Bernu a cravenském okrese, s hlídači na parkovišti v Croatanu a tak. Nic.“

Potom mě napadlo obvolat domovy důchodců. Zjistila jsem, že ze zařízení v Havelocku v roce devatenáct set sedmdesát dva zmizela pacientka. Charity Dillardová. Vedení domova to nahlásilo, ale nikdo se moc nesnažil. Ten barák je kousek od lodního mola, takže si mysleli, že Dillardová spadla do jezera a utopila se. Když se za dva roky objevil Starý Bernie, nikdo tomu nevěnoval pozornost, protože se předpokládalo, že jde o mužskou kostru. Konec příběhu.“

„Ale vy jste si to spojila.“ O identifikaci jsem se doslechla díky šuškaně mezi soudními lékaři.

„Dillardová měla jednoho žijícího pravnuka v LA. Odebrali mu vzorek slin. Z kosti, kterou jste uložila vy, se získala DNA. Případ uzavřen.“

„Kde je Dillardová teď?“

„Ten kluk zacvakal náhrobek. Dokonce přiletěl na pohřeb.“

„Dobrá práce.“

„Nebylo správné nechat ji v zaprášené krabici.“ Znovu pokrčení ramen.

Už jsem věděla, proč Strikeová sedí v mé kanceláři.

„Přišla jste kvůli neidentifikovaným ostatkům,“ nadhodila jsem.

„Ano, paní doktorko.“

Dlaněmi jsem jí naznačila, aby pokračovala.

„Cora Teagueová. Osmnáctiletá běloška. Zmizela v okrese Avery před třemi a půl rokem.“

„Je nahlášena jako pohřešovaná?“

„Oficiálně ne.“

„Co to znamená?“

„Nikdo její zmizení neoznámil. Našla jsem ji na jedné naší detektivní webové stránce. Rodina je přesvědčená, že utekla z domu.“

„Vy jste s rodinou mluvila?“

„Ano.“

„To patří běžně k vaší práci?“

„Tý holce se něco stalo, a nikdo nic nedělá.“

„Spojila jste se s místními úřady?“

„V osmnácti je dospělá. Může si jít, kam chce. Bla, bla, bla.“

„To je pravda.“

Strikeová ukázala palcem na sáček. „Tahle si taky dělá, co chce?“

„Vy si myslíte, že Cora Teagueová je dívka z té nahrávky?“

Strikeová pomalu přikývla.

„Proč to nesete mně?“

„Protože jsem přesvědčená, že ostatky Teagueové máte tady.“

3

„MĚLA BYCH SEM POZVAT DETEKTIVA.“

„Ne.“ Když si Strikeová uvědomila, jak ostře to pronesla, dodala: „Ještě ne.“

„Dobře.“ Prozatím. „Povězte mi o Teagueové.“

„Jestli se mnou budete mít trpělivost, řeknu vám, co vím.“

Strikeová znovu udělala zvláštní pohyb rameny. Vlastně to ani nebylo pokrčení, spíš pomalé šklubnutí. Anebo podvědomý pokus narovnat páteř.

„Cora se narodila ve třidevadesátém jako čtvrté z pěti dětí. Otec John Teague je majitelem benzinky a obchodu, prodává tam potraviny a potřeby pro kutily. Matka Fatima je v domácnosti. Občas se v krámě postaví za kasu.

Nejstarší bratr Owen Lee je ženatý a dvě starší sestry Marie a Veronica vdané. On prodával nemovitosti, dost špatně, a když se dostal na dno, založil si firmu na výcvik psů. Obě sestry se odstěhovaly ze státu. O Elim toho moc nevím. Je nejmladší. Bude mu kolem devatenácti. Owen Lee a rodiče bydlí pár kilometrů od sebe v okrese Avery.“

Blue Ridge Mountain. Před očima se mi zjevil nezvaný obrázek matky a zase zmizel.

Prisvědčila jsem, abych dala najevo, že poslouchám.

„Podle stránek CLUES.net Cora před třemi a půl rokem záhadně zmizela.“

„CLUES.net?“

„Občanská stránka, kam může kdokoli přidávat příspěvky o pohřešovaných osobách. Něco jako na NamUs, ale na privátním hostingu.“

„Na CLUES jste našla zápis o Coře Teagueové.“ Chtěla jsem si být jistá, že jí správně rozumím.

„Ano.“

„Kdo ho tam vložil?“

„Tady to začíná být zapeklité.“ Strikeová se opřela lokty o stehna a ruce spustila mezi kolena. „CLUES dopravá uživatelům naprostou anonymitu.“

„To je u internetových detektivních stránek normální?“

„Ne. Ale chlapík, co provozuje CLUES, si myslí, že lidi budou ochotněji poskytovat informace, pakliže nejsou nuceni prokazovat svou totožnost.“

„Takže uživatel nemusí udávat své jméno, když chce psát o pohřešované osobě nebo se zapojit do diskuse na fóru.“

„Správně. A osoby uvedené jako pohřešované nemusí být evidované v oficiálních registrech.“

„To znamená, že není nutné policejní hlášení.“ To mi znělo dost podezřele.

„Kápla jste na to. Ne každou PO někdo vyšetřuje. A v tomhle případě slouží CLUES jako místo, kde se shromažďují tipy.“

„Takže kdejaký magor na planetě tam může napsat jakýkoli žvást, co se mu vylíhne v hlavě.“

„Takhle volné to není,“ bránila se.

„Ale vy netušíte, kdo tam psal o Teagueové.“

„Chcete si to poslechnout, nebo ne?“

„Pokračujte.“

„Jelikož Cora Teagueová nebyla nikdy oficiálně nahlášená jako pohřešovaná osoba, v médiích se o ní vůbec nepsalo. Ani na stránkách jí nikdo nevěnoval pozornost. Myslela jsem si, že se někde objevila mrtvá a bude v databázi neidentifikovaných ostatků, jen se nikdo nesnaží k sobě přiřadit mrtvolu a jméno. Byla jenom moje.“

„Výzva.“

„Jo.“

„A vy máte výzvy ráda.“ Začínala jsem mít hodně nepříjemný pocit.

„Je na tom něco špatného?“

„Co se stalo?“

„Podle toho zápisu Teagueová zmizela uprostřed léta dva tisíce jedenáct.“

„NSŽ?“ Použila jsem zkratku pro „naposledy spatřena živá“.

„Okres Avery. Víc nikdo neví.“

„Dá se najít stopa Teagueové na internetu?“

„Já nenašla nic. MySpace, Facebook, Twitter. Žádná e-mailová adresa. Nepoužívala Buzznet, Blogster, Foursquare, LinkedIn. Ani iTunes...“

„Mobilní telefon?“

„Ne.“

Osmnáctiletá holka bez mobilu? To mi připadalo divné. „Hovořila jste s rodinou. Co říkali?“

„Jsou přesvědčení, že utekla s klukem.“

„To se stává dost často.“

„Mluvila jsem ještě s několika dalšími lidmi. A obrázek, co jsem si udělala, mi k téhle teorii nepasuje.“

„Proč ne?“

„Teagueová byla samotářka. Nerandila. A nenašla jsem jedinou osobu, která by ji viděla s přítelem, případně že by o nějakém slyšela. Žádná nejlepší kamarádka. Sousedí. Řidič autobusu. Trenér ze školy.“

„Jenom rodina.“

„Jenom.“

„Kdo to má být?“

„To nevědí. Nebo nechtějí říct.“

„Vztah držela v tajnosti. Holky to dělávají.“

„V tom Zapadákově by to šlo těžko. Teagueová se navíc pohybovala ve velmi malém prostoru. Rodina. Domov. Kostel.“

„Třeba toho kluka potkala ve škole.“

Strikeová zavrtěla hlavou. „Podle lidí, se kterými jsem se spojila, to je vyloučené.“

„Byla dobrá studentka?“

„Ani ne. Chodila do katolické základní školy. Podařilo se jí dokončit státní střední školu v Avery. Ani na jedné si ji nikdo moc nevybavuje.“

Nesportovala, neúčastnila se mimoškolních aktivit. Výchovná poradkyně mi tvrdila, že ji každý den přivážel a vyzvedával jeden z rodičů nebo sourozenců.“

„Moment, vy jste byla ve škole?“

„Jo, tvářila jsem se, že pomáhám rodině.“

Ježíšikriste. Tahle ženská je teda dílo.

„A ještě jedna divná věc,“ pokračovala Strikeová, aniž by věnovala pozornost mému nesouhlasnému výrazu, „Teagueová nemá fotku v ročence.“

„To může mít řadu důvodů. Neměla udělané vlasy a nechtěla se fotit. Když byl ve škole fotograf, onemocněla.“

„Možná. Poradkyně se zmínila, že v záznamech Teagueové je obrovská spousta absencí.“

„Problémy s alkoholem nebo drogami?“

„Ne.“

„Záznam v trestním rejstříku pro mladistvé?“

„Nevím. Po škole pracovala jako chůva. Vydržela u toho pár měsíců, pak ji vyrazili.“

„Proč?“

„Zdravotní důvody.“

„Jaké zdravotní důvody?“

„Nikdo nic neřekne.“

„Kam se pak vrtla?“

„Domů.“

Čekala jsem, až bude Strikeová pokračovat. Neudělala to.

„Abych si to ujasnila. Coru Teagueovou tři a půl roku nikdo neviděl.“

„Správně.“

„Ale její zmizení nikdy neohlásili na policii.“

„Přesně.“

„Rodina si myslí, že odešla z vlastní vůle.“

„Myslí.“

„Ale podle vás je to nepravděpodobné.“

„Podle mě a toho člověka, co o ní napsal na CLUES.“

Přikývla jsem, abych jí dala za pravdu.

„Vy máte podezření, že hlas na té nahrávce patří Coře Teagueové?“
Ukázala jsem na sáček.

„Ano.“

„Myslíte si, že ji zabili a odklidili tělo. A že část jejího těla se našla a ocitla u nás v laboratoři.“

„Jen navrhuji, abyste tuhle možnost zvažila.“

„Proč si myslíte, že je Teagueová v našem úřadu?“

„Asi před rokem a půl jste do NamUs zadávala detaily o nekompletním trupu nalezeném v okrese Burke. Do Burke vede z Avery silnice. Časově to odpovídá. Geograficky taky. Popisné znaky sedí.“ Strikeová se narovнала a rozpráhla paže. „Myslete si, že jsem blázen, ale podle mě by stálo za to se na ten případ podívat.“

Chodbou projel vozík se vzorky. Otevřely se dveře a ozvalo se kvílení pitevní pilky prořezávající kost. Pak se dveře prudce zavřely a hluk zase ztichl.

V hlavě jsem slyšela zničený hlásek z nahrávky.

Nezabíjejte mě, prosím.

Prosím.

Zabijte mě.

Stejně jako předtím mě zamrazilo v zádech.

„Jak jste k tomu přišla?“ Ukázala jsem na klíčenku s diktafonem.

Strikeová se opřela.

„Jak jsem vám říkala, pořád jsem projížděla záznamy na stránkách s neidentifikovanými ostatky a doufala, že objevím něco, co by se dalo spojit s Corou Teagueovou. Nic takového jsem nenašla. Pak jsem musela řešit osobní záležitosti. Nějakou dobu jsem všechno ostatní odsunula stranou.“

Strikeová se odmlčela, patrně dumala o těch nespecifikovaných záležitostech, které na čas zastavily její pátrání.

„Minulý týden jsem se k internetové detektivní práci vrátila. Když jsem objevila váš zápis v NamUs, připadalo mi, že konečně někdo uhořel na správnou strunku. Vždyť víte. Jako v televizi.“

Nevěděla jsem. Ale přikývla jsem.

„Uvedla jste tam informace o místě, kde se našel trup, a tak jsem si

řekla: A co by ne? Není to daleko. Co se tam rozjet a porozhlídnout se okolo?“

„Vy jste vážně jela do okresu Burke?“

„Jela. Když jsem se tam dostala, došlo mi, že v okolí existuje jediné místo, kam by z vyhlídky někdo ve spěchu odhodil tělo. Slezla jsem z kopce. Celé hodiny jsem nacházela jen brouky. Už jsem to chtěla vzdát, když jsem si všimla klíčenky zaklíněné v kořenech starého stromu. Napadlo mě, že je to asi jen shoda okolností, ale pro jistotu jsem ji vzala domů.“

Ústa Strikeové se stáhla ke straně a zmlkla.

„Objevila jste diktafon a pustila si nahrávku,“ hádala jsem.

„Jo.“ Napjatě.

„A pak?“

„Pak jsem zavolala vám.“

Rozhostilo se velmi dlouhé ticho. Já ho přerušila a pečlivě přitom volila slova.

„Paní Strikeová, vaše nadšení na mě udělalo velký dojem. A odhodlání navracet bezejmenné oběti jejich rodinám. Ale...“

„Ale nemůžete mluvit o případu.“

„Přesně tak.“

„To jsem čekala.“ Strikeová se rychle nadechla a srovnala čelist. Chystá se dohadovat? Anebo se smířit s odmítnutím?

„Ale slibuji vám,“ pokračovala jsem, „že se na to podívám.“

„Jo.“ Strikeová se suše zasmála. „Ať vás dveře neprašťí do zadku, až budete couvat.“

Popadla sáček a vstala.

Já taky. „Když mi tu necháte klíčenku, požádám někoho z kriminálky, aby nahrávku vyhodnotil.“

Strikeová zopakovala nucený smích. Měla ho zmáknutý. „Nemyslím.“ Hodila si sáček do batůžku.

Natáhla jsem ruku. „Zavolám vám. Tak či tak.“

Strikeová přikývla. Zavrtěla hlavou. „To bych byla ráda. A ocenila bych vaši diskrétnost.“

Musela jsem se zatvářit překvapeně.

„Dokud se nepotvrdí identita, nemá smysl dávat echo médiím.“

„Já neposkytuji rozhovory.“ Pokud mi to nenařídí mí nadřízení. To jsem neřekla.

„Omlouvám se. Neměla jsem to říkat. Já chci prostě dělat jenom to, co je nejlepší pro rodinu.“

„Jistě.“

Vyprovodila jsem Strikeovou přes chodbu a pozorovala ji, jak mizí v hale; celou dobu jsem dumala, zda se mám o její vyprávění podělit s šéfem, vrchním soudním lékařem okresu Mecklenburg. Věděla jsem, jak by se na mě Larabee díval. A na co by se ptal.

Zpátky u psacího stolu jsem si v hlavě znovu přehrála návštěvu Strikeové. Zvažovala jsem možnosti.

Strikeová je případ pro psychiatra. Podvodnice. Mazaný detektiv bez odznaku.

Začala jsem s možností číslo tři. Strikeová je dobromyslný, i když poněkud horlivý amatérský kyberdetektiv. Diktafon našla přesně tak, jak mi popsala. Problém. Jak to, že si policie té věčičky nevšimla, když vyzvedávala ostatky? Jak to, že diktafon přečkal tak dlouho ve volné přírodě?

Řekněme, že dívka na nahrávce je skutečně Cora Teagueová. Předpokládejme, že Strikeová má pravdu, Teagueová je mrtvá a já mám její ostatky ve skladu. Patřila jí ta klíčenka? Nahrála Teagueová své úvahy v nějakém příšerném vězení? Zavraždili ji?

Přesunula jsem se k alternativnímu vysvětlení. Strikeová si celou historku vymyslela. Zfalšovala nahrávku. Problém. Taková bouda by se snadno provalila a Strikeovou by označili za podvodnici. Proč by to dělala? Protože je cvok? Protože baží po pozornosti médií? Možnosti číslo jedna a dvě.

Anebo je podvodnicí Teagueová a Strikeová jí sedla na lep. Co když Teagueová a její dva společníci celý rozhovor sehráli a Strikeovou chytrě navedli až k diktafonu? Teagueová je v trapu tři a půl roku. Možná chce, aby to tak zůstalo. Problém. Nahrávka zněla zatraceně skutečně. Na každého, kdo by si ji poslechl, by měla úzkost v dívčím hlase přesně opačný účinek.

Anebo Teagueová spolupracuje se Strikeovou. Stejná otázka. Proč? Čeho se pokoušejí dosáhnout?

Ve svém oboru se setkávám s tolika různými motivy lidského konání, že by se jimi zaplnilo Jihočínské moře. V odhalování podvodů jsem dobrá. V odhadování charakterů taky. Při zpětném pohledu na náš rozhovor jsem ovšem musela připustit, že vůbec nevím, co si mám o Hazel „Lucky“ Strikeové myslet.

4

CIVĚLA JSEM NA JASNĚ ŽLUTÝ SPIS NA PSACÍ PODLOŽCE. LARABEE už netrpělivě čeká na zprávu o mumifikovaném těle.

Pořád jsem ještě zírala, když mi iPhone pípnutím oznámil příchozí zprávu. Připomínka odletu ve mně vyvolala vlnu neklidu.

Rozhodnutí.

Zhluboka jsem se nadechla a navolila číslo. Hovor putoval na sever a já si přitom představovala Ryana a hledala slova, jimiž bych vyjádřila své důvody.

Andrew Ryan, *lieutenant-déetective* ze *Service des enquêtes sur les crimes contre la personne, Sûreté du Québec*. V překladu: Ryan pracuje u kriminálky quebecké policie. Já funguju v La Belle Province jako soudní antropoložka pro *bureau du coroner*. Dlouhá léta spolu vyšetřujeme vraždy.

Nějakou dobu jsme tvořili pár. Oba jsme se rozhodli to ukončit. Pak se Ryan vypařil. Nedávno si to rozmyslel, vrátil se z exilu a požádal mě o ruku. Přestože už uběhlo několik měsíců, byla jsem stále zmatená a odmítala to řešit.

Představila jsem si Ryanův obličej. Už není mladý, ale rýhy i hrbolky má na správných místech. Pískové vlasy a elektrizující modré oči. Oči, které se teď zatváří zklamaně.

I když jsem měla z nadcházejícího rozhovoru obavy, usmála jsem se. Ryanův obrázek na mě prostě takhle působí. Vážně se mi po něm stýskalo.

Ryan vzal telefon a vesele se rozpovídal jako poskakující balonek na provázku. „*Madame*. Rezervoval jsem pro nás ten nejlepší stůl v Milos. A zorganizoval jsem bohatý večerní program. Jenom pro dva.“

„Ryane...“

„Večerní znamená po večěři. A ten program se bude odehrávat v soukromí mého domova.“

„Nerada to dělám, ale musím to zrušit.“

Ryan mlčel.

„Objevil se mi tu případ. Vlastně dva. Je mi to líto.“

„Od některých věcí se prostě utéct nedá.“ Nepovedená imitace Johna Wayna.

„*Dostavník*,“ hádala jsem název filmu. Je to taková naše hra. „Zajímá tě, o jaké případy jde?“

„Možná později. Kdy budeš moct přijet?“

„Jakmile to tady dokončím.“

Pauza a po ní: „Tempe, někde uvnitř se bojím, že ten citát to dokonale vystihuje.“

„Co tím chceš říct?“

„Jsi si jistá, že tu návštěvu rušíš kvůli pracovním povinnostem?“

„Samozřejmě. Jo, je to kvůli práci.“ Opravdu? Krk se mi stáhl a pálily mě oči. „Zavoláme si večer?“

„Jasně.“

Linka zmlkla.

Chvilí jsem zůstala sedět a připadala si osamocená a zmatená. Popadlo mě nutkání zavolat Ryanovi ještě jednou a oznámit mu, že jsem si to rozmyslela.

Místo toho jsem vytočila US Airways.

Při rozhovoru s pracovníkem společnosti mi padly oči na žluté desky. Na židli, kde před chvílí seděla Hazel Strikeová.

Znovu jsem si představila vyděšenou dívky z nahrávky.

Vykašlala jsem se na Ryana. A chlap z pohovky taky počká.

Jenomže než si o Strikeové promluví se šéfem, musím si ověřit fakta. Na tenhle případ jsem si moc nepamatovala. Vybavila jsem si, že analýzu jsem prováděla na zvláštní žádost, protože Úřad soudního lékaře – MCME – obvykle nevyšetřuje úmrtí v okrese Burke. Nedokázala jsem si vzpomenout, proč mi ho přidělili.

Díky Strikeové jsem věděla, že ostatky se objevily asi před osmnácti měsíci. A že jsem údaje o nich zanesla do databáze NamUs.

Zapnula jsem počítač, zadala jsem klíčová slova „okres Burke“ a časové rozmezí. Trvalo to jen pár okamžiků. Zesnulá byla v našem úřadu označena jako ME229-13. Vytáhla jsem si své hlášení a zkoumala jeho obsah.

ME229-13 přivezli 25. srpna 2013. Ostatky našel lovec. Tedy jeho pes Mort, abych byla přesná. Vzpomínám si, že nad ironií toho jména jsem se tehdy pousmála. Nevhodné, ale stalo se.

Mort učinil svůj děsivý objev dvaatřicet kilometrů severně od Morgantonu u dálnice 181. Kostí ležely pod kopcem s rozhlednou, roztažené na ploše padesáti čtverečních metrů a zasypané listím a smetím. Šikula Mort má očividně hodně dobrý čich.

Za okres Burke to vyšetřovala zástupkyně šerifa Opal Ferrisová. Začínala se mi oživovat paměť. Vzpomněla jsem si, jak jsem byla překvapená, že Ferrisová měla tolik rozumu, aby si všimla, že se jedná o lidské ostatky. Že se obtěžovala sejít dolů a posbírat je. Odeslat Mortovu kořist do místního úřadu soudního lékaře.

Četla jsem si pasáž svého hlášení nazvanou „posmrtný stav“.

Zachovalo se jen málo měkké tkáně; svou roli tu sehrála zvířata a nevyhnutelný koloběh přírody. To málo, co zbylo, tvořily kožnaté kousky vaziv, které držely pohromadě dva obratle. Zbytek přežil jen v podobě samostatných prvků. Kosterní inventarizace obsahovala patnáct nekompletních žeber, patnáct kompletních obratlů a tři úlomkovité, dvě nekompletní klíční kosti, úlomky pravé a levé lopatky a jeden úlomek hrudní kosti.

V části nazvané „věk v době úmrtí“ jsem tehdy uvedla sedmáct až čtyřiaadvacet let. Tento odhad vycházel z mladého vzezření tří hrudních žeber v místech, kde se chrupavkou napojují na hrudní kost. A z nedávného srůstu střední části pravé lopatky. Levá lopatka byla na nějaké závěry příliš poškozená.

Podle rozměrů nedotčených segmentů páteře jsem spočítala výšku na 152 až 182 centimetrů. Rozpětí tak velké, že je v podstatě k ničemu.

Na základě kvality kostí a přítomnosti množství vysušené měkké tkáně jsem odhadla PMI – postmortální interval – na minimálně tři měsíce, maximálně dva roky.

Nepodařilo se mi určit pohlaví ani původ.

To bylo všechno.

Zavřela jsem interní systém MCME, připojila se k internetu a zadala adresu www.NamUs.gov. Přihlásila jsem se, vybrala databázi neidentifikovaných osob a natukala číslo přidělené trupu z okresu Burke. Část nazvaná „informace o případu“ zahrnovala datum i místo nálezu a datum vytvoření složky. Od tohoto data nikdo nic neupravoval. Osoba zůstávala „neidentifikovaná“. Já tam byla uvedena jako místní kontaktní osoba a správce souboru pro daný případ. Dobře. Takhle mě tedy Strikeová objevila.

Projížděla jsem stránky zprávy.

Pokud šlo o hmotnost, vlasy a ochlupení, barvu očí a vlasů, neměla jsem tehdy co napsat. Nic, co by se vztahovalo k amputacím, deformacím, jizvám, tetování či piercingu. Žádné známky lékařských implantátů či chybějících orgánů. Nic ohledně ošacení, obuvi, šperků, brýlí a dokladů. Žádná DNA. Žádné otisky prstů. Žádný stomatologický nález.

Byl malý zázrak, že kosti u nás pořád leží na polici ve skříni. ME229-13 zahrnuje jen skeletonizovaný, nekompletní trup bez hlavy a údů.

Odstřčila jsem se od stolu a chodbou došla k malé místnosti se stěnami pokrytými od podlahy ke stropu kovovými policemi. Všechny regály jsou plné lepenkových krabic. Každá krabice je označena číslem případu vyvedeným tlustým černým fixem.

ME229-13 se schovávala přímo proti mně, na stěně naproti dveřím na druhé polici odshora. Stoupla jsem si na špičky, vytáhla krabici a odnesla si ji do „smradlavé“ pitevny, menší místnosti se zvláštní ventilací, která si poradí i s hodně páchnoucími mrtvolami. Rozložená těla. Utopenci. Moje případy.

Položila jsem krabici na pitevní stůl, ze spodní zásuvky vyndala latexové rukavice a igelitovou zástěru, oblékla si je a zvedla víko. Jak jsem očekávala, obsah krabice tvořila jen hrstka kostí. Kromě hrudních obratlů, z nichž jsem varem odstranila měkkou tkáň, byly všechny zbarvené do tmavě mahagonového odstínu.

Jednu po druhé jsem kosti vyjímala a skládala do anatomických pozic. Když jsem skončila, na stole z nerezové oceli ležel hrudní koš připomínající puzzle. Mezery po chybějících částech vypadaly jako dosud nezařazené kousky.

Další hodinu jsem pod lupou zkoumala všechny kosti, každý kostní úlomek. Viděla jsem postmortální poškození – ohlodané okraje a kónické otvory po zubech mrchožroutské zvěře. Pod některými se odhalovala bledě žlutá houbovitá kost. Absence zabarvení mi napovídala, že tyhle zákusy lze přisoudit Mortovi.

Nezaznamenala jsem žádné stopy po poraněních antemortem. Žádná zahojená ani hojící se zlomená žebra. Žádné změny u kloubů způsobené dislokací klíční kosti nebo obratle.

Neviděla jsem ani žádné stopy po poraněních perimortem. Žádné nezhojené zlomeniny způsobené hrubou silou ani zranění vzniklá v důsledku náhlé decelerace. Žádné otvory vstřelu ani výstřelu. Žádné řezné ani sečné rány. Nic, co by svědčilo o násilné smrti.

Neregistrovala jsem žádné příznaky choroby či abnormality. Žádná poréznost, zhuštění, nesouměrnost ani léze naznačující podvýživu, infekční onemocnění či metabolickou poruchu.

Zklamaně jsem se narovнала a zakroužila rameny. Stejně jako předtím jsem neměla tušení o pohlaví, rase, zdravotním stavu či způsobu úmrtí ME229-13.

Hodiny ukazovaly 2.37 odpoledne. Larabee čeká na informace o muži s dálkovým ovládním.

Dá se tady najít něco, co by mohlo vrhnout světlo na teorii Hazel Strikeové?

Znovu jsem pohlédla na nekompletní trup.

Velikost kostí průměrná, odpovídající větší ženě či menšímu muži. Odhad věku v době smrti – mezi sedmnácti a čtyřicetiletí. V souladu se stářím Cory Teagueové. Výška – sto padesát dva až sto osmdesát dva centimetrů. V souladu s polovinou severoamerické populace.

V souladu s... oblíbené slovní spojení soudních znalců. Nezařazuje, nevyklučuje. V duchu jsem si slíbila, že se zeptám, jak byla Cora Teagueová vysoká.

Znovu jsem přemýšlela. Je Strikeová šarlatánka? Blázen? Anebo opravdu narazila na něco hodně ošklivého?

Na kostech jsem si nevšimla ničeho, co by naznačovalo násilný trestný čin. Kromě toho, že ležely uprostřed pustiny pod dvouproutovou dálnicí.

Jak skončila ME229-13 na tak odlehlém místě? Zatoulala se tam oběť z dálnice? Spadla z rozhledny? Skočila?

Anebo to vysvětlují mnohem závažnější okolnosti? Někdo vyhodil tělo z rozhledny? Z auta uprostřed noci?

V mozku se mi ozval roztřesený hlásek z nahrávky. Znovu mi zatrnulo.

Malou pitevní pilkou jsem vyřízla ze středu méně poškozené klíční kosti klínek, uložila ho do plastové lahvičky a víčko označila číslem případu MCME, datem a svými iniciálami. Nebyla jsem moc optimistická, že by kost vydala DNA, ale aspoň tu bude vzorek pro testování.

Kdyby se teorie Strikeové ukázala opodstatněná. Kdyby člen rodiny Teagueových poskytl vzorek pro srovnání. Kdyby Larabee souhlasil, že podepíše fakturu za analýzu.

Pár bodů z teorie Strikeové nesouhlasilo. Zástupkyně Ferrisová místo nálezu prohledala, našla jiné kosti, ale nevšimla si klíčenky na řetízků? A Hazel Strikeová ano?

Zářivky nade mnou tiše hučely. Krk i ramena jsem měla zatuhlé, vzadu na lebce se rozhořivala bolest hlavy.

Stačí.

Vrátila jsem ME229-13 do skladu a došla do kanceláře. Když jsem míjela ostatní pitevny, nezaslechla jsem žádné rachocení ani bzucení. Patologové už pro dnešek dořezali.

Ještě pořád si schovávám papírové složky ke všem svým případům. Předpotopní způsob, ale mám je. Zamířila jsem rovnou k registrační skřínce a vytáhla neonově žluté desky s ručně nadepsaným označením ME229-13. Byly tenoučké.

Usadila jsem se ke stolu a otevřela spis. K předním deskám byla svorkou připevňená malá hnědá obálka, kterou jsem hledala.

Pomalu jsem se prokousávala fotkami z „místa činu“ Opal Ferrisové. Stejně jako v roce 2013 mě udivil cit zástupkyně šerifa v souvislosti s dokumentací. A zklamalo její fotografické umění.

První tři snímky velikosti devět krát třináct zachycovaly rozhlednu, ovšem detaily byly mizerné, protože fotoaparát byl nasměřovaný ke slunci. Totéž platilo pro další dva. Na třetím se objevila plošina s dře-

věným zábradlím a strmým kopcem. V dálce les. Dalších pár fotografií zobrazovalo stromy, většinou borovice, a hustý horský vavříň, patrně v místě Mortova nálezu.

Poslední sadu tvořily detaily kostí in situ: hromádka žeber se skvrnami od vrhaného stínu, segment páteře napolo zahrabaný v hlíně, obratel vykukující z jehličí pod borovicí.

Na každé fotografii byla malá plastová značka, která se umísťuje ke stopám, ale chyběly šipky označující směr a měřítko. Některé obrázky byly ostré, jiné rozmazané kvůli nedostatečnému osvětlení nebo nestabilitě aparátu. A bylo zřejmé, že Ferrisová trošku uklízela a aranžovala, než začala fotit.

Poslední snímek ukazoval celou pravou klíční kost, klikatý srůst přímo uprostřed. Zírala jsem na údajný ukazatel věku. Coře Teagueové bylo osmnáct, když ji viděli naposledy. Patří jí tahle kost? Pokud ne, čím dítě se ocitlo mrtvé v horách?

Bylo načase promluvit si s Opal Ferrisovou. A potom se budu věnovat výhradně chlápky z pohovky.

Vyhledala jsem si ve spisu číslo a vytočila. Telefon vzali po prvním zazvonění.

„Úřad šerifa okresu Burke. Voláte v nějaké naléhavé záležitosti?“
Ženský hlas připomínající robota.

„Ne, ráda bych...“

„Nezavěšujte, prosím.“

Nezavěšila jsem.

„Dobře. Mohu znát vaše jméno?“

„Doktorka Temperance Brennanová.“

„Důvod vašeho telefonátu?“

„Ráda bych mluvila se zástupkyní Opal Ferrisovou.“

„Mohla byste popsat povahu vaší záležitosti?“

„Lidské ostatky nalezené u dálnice 181.“

„Nezavěšujte, prosím.“

Nezavěšila jsem. Asi za minutu jsem si přepnula telefon na hlasitý odposlech a odložila sluchátko.

„Dobře. Kdy se ty ostatky našly?“

„V srpnu dva tisíce třináct.“ Odměřeněji, než jsem zamýšlela. Ale bolela mě hlava. A tenhle výslech mě strašně štvál.

„Můžete mi říct ještě něco dalšího?“

„Ne.“ Ostře.

Lehké zaváhání. A pak: „Nezavěšujte, prosím.“

Nezavěšila jsem. Trvalo to déle než předtím.

Prsty jedné ruky jsem bubnovala do stolu, druhou jsem si v kruzích třela pravý spánek, když v telefonu cosi cvaklo. Pak se z maličkých otvorů sluchátka začal linout tentýž ženský hlas.

„Zástupkyně Ferrisová není k dispozici. Mohla byste mi tu nechat nějaký kontakt?“

Nadiktovala jsem jí číslo pevné linky do kanceláře i na mobil. Zdůraznila jsem, že to první je do úřadu soudního lékaře. Stroze.

Žena mi popřála pěkný den a byla pryč.

Praštila jsem do tlačítka pro ukončení hovoru. Zbytečný pokus o zachování pocitu kontroly.

Svět za mými dveřmi ztichl. Vyšetřovatelé buď balí těla, nebo „papírují“ ve svých kójích. Patologové se stáhli do kanceláří, anebo odešli plnit jiné úkoly.

Oči mi zajely ke spisu na stole. Pohled na hodinky. Za pět minut čtyři odpoledne.

Chtěla se mi jít domů, navečeřet se s kocourem Birdiem, popovídat si s Ryanem. Udobřit si ho?

Představila jsem si Larabeeho obličej. Pomalý, lhostejně káravý pohled, kterého by se mi dostalo, kdybych se na jeho mumii vykašlala.

„Tak jo.“

Popadla jsem spis a chystala se vrátit do smradlavé pitevny. Zrovna jsem se otáčela na židli, když mi zazvonil iPhone. Napadlo mě, že by to mohla být Opal Ferrisová, a tak jsem hovor přijala.

Nebyla to ona.

V příštích vteřinách se mi bolest hlavy rozjela na maximum.

5

„TADY ALLAN.“ KAROLÍNSKÝ PŘÍZVUK S PODTÓNEM BRONXU.

Do háje. Do háje. Do háje.

„Ahoj, Allane.“ S nadšením, které si vyhrazuji pro slimáky na zahradě.

„Určitě víš, proč volám.“

„Dělám na tom.“ Nebyla to pravda. „To“ jsem z duše nesnášela.

„Tomu“ jsem se vyhýbala už několik měsíců.

„Dneska je třicátého března.“

„Ano.“

„Určitě víš, co to znamená.“

Moje horní a dolní stoličky se potkaly. To bylo podruhé. Allan Fink tuhle frázi opakovaně používá při každém rozhovoru.

„Určitě vím.“ Vesele jako Zvonilka.

„Tohle není legrace.“

„Uklidni se, Allane. Do termínu podání zbývají minimálně dva týdny.“

„Tempe.“ Přehrávaný trpělivý vzdech. „Ty doklady potřebuju, abych mohl spočítat celkovou částku k úhradě.“

„Do pátku ti všechno dodám.“

„Zítřka.“

„Mám v laboratoři práce až nad hlavu.“

„Já jsem daňový poradce. Pro mě je to nejhorší období v roce.“

„Chápu.“

„Prosím tě o to už od listopadu.“

„Vynasnažím se.“

„Nejsi moje jediná klientka.“

V duchu jsem dodala: „Jak určitě víš.“ Připomínal mi to asi po milionté.
„Charitativní dary, obchodní a cestovní výdaje, položky podle paragrafu 1099 pro všechny honoráře, co jsem dostala. Ještě něco?“

Cenzorská pauza a po ní: „Znovu ti pošlu seznam položek, které mi od tebe schází.“

„Stvrzenky mám určitě schované.“ Jenomže kde?

„To by bylo dobré.“

„Je to vážně tak důležité?“

„Podle bernáku ano.“

„Vydělávám míň než šimpanz v cirkusu.“

„Co asi takový primát dostane za vystoupení?“

„Oříšky.“

„To musí slony pěkně štvát.“ Allan zavěsil.

Bylo už po osmé, když jsem skončila. Vezla jsem muže z pohovky zpátky do chladicího boxu a přitom vnímala, jak celý ústav bzučí nepřirozeným tichem, jímž se vyznačují budovy opuštěné po celodenním shonu.

Podle kosterních a dentálních ukazatelů patřily mumifikované ostatky dotyčnému postaršímu nájemníkovi. Na kostech ani rentgenech jsem nenašla nic, co by naznačovalo násilný trestný čin. Starý pán zaklepal bačkorama na předávkování *Rodinou Sopránů* nebo jiným seriálem.

Venku bylo teplo a vlhko, horizont přecházel ze zázvorového do šedého odstínu. Tenké hadovité mraky se temně táhly nad telefonním vedením po obou stranách Queens Road.

Allanův telefonát mě dopálil a vytočil. Trávit večer prohrabováním starých účtenek z restaurací a palubních lístků se mi ani za mák nechtělo. Každý rok si slibuji, že budu pořádnější. Každý rok selhávám. Skutečnost, že si za to můžu sama, mě rozčílila ještě víc.

Zastavila jsem se pro suši a domů dorazila, když se soumrak nadobro vzdal své vlády. Velký panský dům vypadal v houstnoucím šeru jako tyčící se černý bunkr, magnolie a duby jako obrovití strážci hlídající trávník.

Objela jsem Sharon Hall i domek na kočáry a zamířila k nejmenší budově na pozemku. Patro, pět místností a koupelna. Přístavek, jehož původní účel zmizel v propadlišti dějin.

Jelikož jsem se mínila vrátit domů za světla, nenechala jsem nikde rozsvíceno. Zírala na mě tmavá neprůsvitná okna. Ačkoli jsem neviděla chlupatou bílou hlavu, věděla jsem, že za některou z tabulek sleduje můj příjezd velmi hladový kocour.

Vzala jsem suši, vystoupila a přes dvorek došla k zadnímu vchodu. Když jsem na přeplněném kroužku hledala správný klíč, zaslechla jsem, jak za silnicí u baptistického kostela v Myers Park startují auta. Zaštěkal pes. V dálce se rozječela siréna.

„Ahoj, Birde.“ Rozsvítila jsem a položila tašku na kuchyňskou linku. Birdie mi začal obíhat kotníky v pravidelných osmičkách. „Promiň, hochu. Určitě umíráš hladý.“

Birdie se posadil a nesouhlasně mě pozoroval. Aspoň myslím. Jakmile však ucítil vůni syrového tuňáka, zapomněl na všechny křivdy a hupsl na pult.

Naplnila jsem mu misku, i když mi bylo jasné, že křupavé granule bude ignorovat a začne žebrať u mě. Vyndala jsem si talíř a colu bez cukru a usadila se u stolu. Birdie vyskočil na židli vedle mě.

„Na.“ Položila jsem před něj kousíček hamači. „Povídej, jaký jsi měl den?“

Birdie se vrhl po obětině jednou skrčenou tlapkou, očuchal sousto a polkl. O svých denních aktivitách se nezmínil.

„Ani mně nevyšlo všechno podle plánu.“

Jedla jsem kalifornskou rolku a přitom mu vykládala o setkání s Lucky Strikeovou a mužem z pohovky. Kočkám nevadí, když mluvíte s plnou pusou. Tuhle vlastnost vážně obdivuju.

„Volal mi Allan Fink.“ Podělila jsem se o pocity ohledně termínu podání daňového přiznání.

Birdie poslouchal, očima sledoval hůlky, jimiž jsem nabírala amago. Dala jsem mu ebi a sama snědla rýži. Znovu chňapl tlapkou a spolkl celou krevetku jako malinu.

Ano, doznávám. Ze všeho nejvíc mě znervózňoval jiný problém. Udivující nabídka k sňatku od Andrewa Ryana.

„Co myslíš? Mám si ho vzít?“

Birdie se na mě podíval, ale řešení nenabídl.

„Souhlasím. Později. Chtělo by se ti hrabat v krabici?“
Stejná neodpověď.

Vyšla jsem do schodů, rychle se osprchovala a převlékla do trička a kalhot od pyžama. Pak jsem zamířila do podkroví na konci chodby.

Mám třístupňový archivační systém, který bych ovšem Allanu Finkovi v životě neprozradila. Dostanu stvrzenku, proplacený šek nebo doklad, co by se mi mohl později hodit? Hodím to do krabice, napíšu na ni datum a na konci roku strčím do podkroví.

Krabici jsem brzy našla mezi hromadou zastaralých učebnic a dvěma tenisovými raketami, které už dlouho čekají na nový výplet. Dotáhla jsem ji do jídelny a cestou nervózně přemítala, že není moc těžká.

Usadila jsem se u stolu, zvedla víko. Ne, starosti nebyly namístě. Hromadu, která byla v bedně nacpaná, by jedna papírna vyráběla minimálně deset let. V duchu jsem znechuceně zabručela a začala vyndávat účtenky, luštit je a třídit na hromádky. Taxíky. Hotely. Humanitární organizace. Asijský spolek na ochranu zvířat. Na vyhození.

Pokoušela jsem se číst vybledlá čísla kreditních karet a pokladních stvrzenek, ale myšlenky se mi zatoulaly k Lucky Strikeové. K nahrávce. Dívka mluvila vyděšeně, muži nesmírně krutě. Jejich hlasy se mi ozývaly v hlavě, ostré a břitké jako střepy skla.

Opravdu je děvče z nahrávky Cora Teagueová? A pokud ne, tak kdo je to? Koho našli pod rozhlednou v okrese Burke?

Měla jsem ten diktafon zabavit. Jasně, požádala jsem o něj, ale Strikeová odmítla. Ale já mohla být přesvědčivější, kdybych zapojila důvtip. Proč jsem to neudělala?

Proč se mi ještě neozvala Opal Ferrisová?

Pořád dokola. Vina. Podráždění. Nervozita z představy manželského slibu.

Po hodině se hora papírů zmenšila asi o pět centimetrů. A bolest hlavy byla zpátky se vši parádou. Do háje s tím.

Došla jsem do pracovny, zapnula si mac a vygooglovala termín „internetoví detektivové“. Ohromilo mě, kolik odkazů se mi objevilo. Články. Videá. Internetové stránky s názvy typu Kyberdetekt. Oficiální odložené případy. Pátrání.

Zvědavě jsem proklikávala stránku za stránkou. Přišel za mnou Birdie a stočil se mi na stole. Jeho vytrvalé předení báječně doplňovalo staccatové cvakání klávesnice.

Všechny stránky si byly navzájem podobné. Chatovací místnosti. Fóra. Diskusní vlákna o konkrétních případech nebo vyšetřování. Největší pozornosti se očividně těšily nevyřešené vraždy a pohřešované osoby.

Pravidla se lišila. Některé stránky vyžadovaly „ověření“ osob, které o sobě tvrdily, že jsou profesionálové a mají důvěrné informace – lékaři, novináři, policajti a tak dál. Jiné na ničem podobném netrvaly. Někde bylo uživatelům zakázáno žádat o kontaktní informace osob, které sem přispívaly. Jinde to zas bylo povoleno.

Z článku o internetové detektivní práci jsem se dozvěděla, že tahle webová stránka vznikla v devadesátých letech minulého století jako internetové fórum, na němž se diskutovalo o vraždě Jona-Benéta Ramseyho. Že se jim podařilo odhalit důležitou stopu v případě Caseyho Anthonyho a pomohli vyřešit vraždu Abrahama Shakespeara, floridského dělníka, kterého zabili, když v loterii vyhrál třicet milionů dolarů. Podle jednoho komentáře, který jsem si tam přečetla, zde mělo být 67 000 registrovaných členů a asi 30 000 návštěv denně. Těžko říct, zda ta čísla byla pravdivá.

Zadala jsem informace, které byly nutné k přihlášení, a náhodně jsem vybrala jedno z diskusních vláken. Debata se soustředila na devětatcetiletou kadeřnici, která se ztratila ve městě Lincoln ve státě Nebraska. V lednu odešla Sarah McCallová z práce a chystala se sejit s přáteli na skleničku. Její auto se našlo po dvou dnech na odstavné ploše mezistátní dálnice číslo 80. Žádná kabelka. Ani klíče. A ani stopa po McCallové.

Počet osob, které případ sledovaly, byl vskutku zarážející. Stejně jako množství informací, které údajně nasbíraly. Během dvou měsíců internetoví detektivové objevili facebookový profil McCallové a videa na webu, prozkoumaly její příspěvky na Twitteru, například u @singleandfree, @silverlining a @curlupanddye. Počítačový odborník s přezdívkou candotekkie obnovil tisíce vymazaných twitterových příspěvků. Další lidé se jimi probírali a třídili je na relevantní a nepodstatné.

A byli důkladní. Jeden člen serveru Kyberdetektivove.com s přezdívkou R. I. P. rozeslal letáčky s fotografií McCallové do všech ženských azylových domů, nemocnic a zdravotních středisek v Nebrasce. Bohužel Sarah McCallová se dosud nenašla.

Uvařila jsem si čaj a přemýšlela o tom, jak McCallová nechtěně přispěla k pátrání po vlastní osobě. Byla neúnavnou uživatelkou sociálních sítí. Pravý opak Cory Teagueové.

Vrátila jsem se k počítači a vyhledala stránky CLUES.net. Co do uživatelské ovladatelnosti se s Kyberdetektivove.com nemohly měřit. Jejich tvůrce patrně nebyl tak zběhlý v používání webových šablon. Ale Strikeová měla pravdu. Abyste se mohli stát uživatelem, nemuseli jste o sobě poskytovat žádné informace.

Musela jsem trochu improvizovat, ale nakonec jsem objevila fórum věnované Coře Teagueové. V porovnání s ostatními případy tu bylo jen velmi málo diskusních vláken a sotva hrstka účastníků, z nichž většina už dávno odpadla.

První vlákno založila 22. srpna 2011 osoba s přezdívkou OMG. Napsala, že Cora Teagueová se pohřešuje a vzhledem ke svému zdravotnímu stavu je v ohrožení, dále tvrdila, že rodina ani místní orgány činné v trestním řízení nejeví o případ velký zájem. Teagueovou popisovala jako bělošku, sto šedesát osm centimetrů vysokou, štíhlou se zelenýma očima a dlouhými blond vlasy.

OMG uváděl, že Coru naposledy spatřil čtrnáctého července 2011 před rodinným domem Teagueových v okrese Avery v Severní Karolíně. Měla na sobě modré tričko s dlouhým rukávem, džíny, lehkou bílou bundu a kožené boty. O okolnostech se nezmiňoval a ani následné komentáře nevyjevily další detaily.

Jiný internetový detektiv používající přezdívku luckyloo se k tomuto vláknu připojil čtyřiadvacátého února 2012. Od předchozího komentáře uběhlo šest měsíců. Domyslela jsem si, že luckyloo je Hazel Strikeová.

Po příspěvku Strikeové následovaly další komentáře, ale nakonec tu zbyli jen dva účastníci. OMG k nim nepatřil. V lednu 2013 po dalších dvou měsících mlčení Strikeová požádala OMG o schůzku. Na její prosbu nezareagoval. Už dávno zmizel z radaru.

Jsem od přírody tvrdohlavý člověk. Objeví-li se problém, který nedovedu vyřešit, nedokážu ho pustit z hlavy.

Srkala jsem vlašný Earl Grey a přemýšlela o všem, co jsem se dočetla. O teorii Strikeové.

O nahrávce.

V duchu jsem se ptala, co Coru Teagueovou motivovalo. Jaká záhadná nemoc ji přivedla zpět do rodičovského domu?

A zajímalo mě, kdo je OMG. Je to skutečně jen akronym? Proč OMG věří, že se Teagueové stalo něco zlého?

A už posté jsem se ptala sama sebe, zda je Teagueová mrtvá, nebo živá.

Cora Teagueová se pro mě stala záhadou a já si umínila, že ji rozlousknu.

Načetla jsem si stránky NamUs.gov a vyhledala spis k případu trupu nalezeného v okrese Burke, který jsem sama založila. Připojila jsem tam popis diktafonu v podobě klíčenky a džínového poutka opasku, odhlásila se a zamířila do ložnice.

Vůbec mi nepřišlo na mysl, jakou smrtelnou spirálu jsem uvedla do pohybu.

6

BUDÍK NA NOČNÍM STOLKU UKAZOVAL 23.48. DOSPĚLA JSEM k závěru, že na to, abych volala Ryanovi, je už pozdě, ale vzápětí můj iPhone vypálil *Girl on Fire*. V duchu jsem si připomněla, že si mám nastavit jinou vyzváněcí melodii.

Podívala jsem se, kdo volá, přijala hovor a vklouzla pod deku.

„Hej.“

„Hej, co?“ Ryanova standardní odpověď.

„To je jižansky,“ řekla jsem s úsměvem. „My se tady tak zdravíme.“

„Jaký jsi měla den?“

„Přesně tohle říkám, když se pokouším upoutat kocoura.“

Ryan se rozesmál. Už se vzpamatoval ze zklamání, které jsem mu způsobila zrušenou návštěvou, a měl velmi dobrou náladu. „Jak se Birdpsovi vede?“

„Je naštvaný, protože dostal večeri až v devět.“

„Proč tak pozdě?“

„Vážně chceš teď poslouchat řeči o případech?“

„Klidně si můžeme povídat o slevách v Makru.“

Představila jsem si Ryana v jeho bytě s výhledem na temnou, ohavnou řeku Svatého Vavřince. Určitě se povaluje na pohovce s nataženými nohama a překříženými kotníky na konferenčním stolku. Ryan nikdy nevolá z postele. Pro něj postel znamená jen dvě věci. V obou je notně zběhlý.

Za prvé, Ryan usíná ve chvíli, kdy mu hlava dopadne na polštář. Pomyšlení na druhou aktivitu ve mně zažehlo jiskru v partiích na jih od žaludku.

„První případ byl mumifikovaný děda. Jasná identifikace. Ten druhý

začal díky hodně podivné návštěvě.“ Vyprávěla jsem Ryanovi o Lucky Strikeové. O Coře Teagueové. O ostatcích s číslem ME229-13. O nahrávce. „Dost mě to sebralo.“

„Jak to?“

„Ta holka byla bez sebe strachy. Pak přišli chlapi a začali ji týrat.“ Vzpomínka na hlasy mi vyslala do páteře ledový chlad. „Já nevím. Možná je to celé jen mystifikace.“

„Čemu by to posloužilo?“

„Na to právě nemůžu přijít.“

„Kdo je ta Strikeová?“

„Internetový detektiv.“

„Nepochybuj, že mi to vysvětlíš.“

„Jsou to amatérští detektivové, kteří se pomocí internetu pokoušejí objasnit nevyřešené případy.“

„Bůh nám pomáhej.“

„Mnoho z nich vypadá docela schopně. A neuvěřitelně zapáleně.“

Ticho.

„Nemůžeš se aspoň jednou pokusit o tolerantní postoj?“ zeptala jsem se.

Ryan vydal zvuk, který jsem si interpretovala jako „ano“.

„Někteří pracují na odložených případech vražd. Jiní se pokoušejí spárovat neidentifikované ostatky s pohřešovanými osobami. A ti mě zajímají.“

„Pochopitelně.“

Pověděla jsem mu o webových stránkách, fórech, diskusních vláknech. „Existují lidi, kteří dlouhé hodiny prohlížejí obrázky rozložených těl a koster. Potom se hrabou ve fotkách pohřešovaných a hledají shodu.“

„A my oba víme, jak jsou většinou obličejové reprodukce přesné.“

Ryan měl pravdu. Při své krátké výpravě po mnoha internetových úložištích jsem zhlédla bohatou sbírku rádooby uměleckých barevných portrétů, jednoduchých kreseb tužkou, komiksových skic, hliněných soch nejrůznějších strašáků s parukami i nepřírozeně symetrických výtvorů počítačové grafiky. Z vlastní zkušenosti vím, že většina z nich bývá bolestně nepřesná. Některé webovky obsahovaly dokonce skutečné fotografie z márnice a obličejů na nich byly groteskně zohavené smrtí.

„Jiní se odpíchnu od hlášení o neidentifikovaných mrtvých tělech s jedinečnými znaky, třeba starými jizvami, osobitým tetováním, neobvyklou zlomeninou, implantátem, umělou částí těla. Potom prohledají stránky s pohřešovanými a pátrají po podobných charakteristikách,“ vykládala jsem a ignorovala Ryanovu poznámku. „A další začnou u osoby, jejíž zmizení se nahlásilo v oblasti nálezů ostatků, a pokračují dál v rámci okresu, státu...“

„Hledí do budoucnosti, k obzoru.“

„Budeme si tu házet jediovské hlášky, nebo můžu pokračovat?“

„Děsně se mi líbí, jaký máš sexy hlas, když se namíchneš.“

„Navštívila jsem stránku věnovanou zavražděné dospívající dívce s přezdívkou Neznámá princezna. Její tělo našli v Blairstownu v New Jersey v roce devatenáct set osmdesát dva. Tvář měla rozmlácenou k nepoznání. Na seznamu byla skoro stovka jmen, která by mohla pasovat, Ryane. Všechno mladé holky, co i vzdáleně odpovídaly popisu a pohřešovaly se od roku devatenáct set sedmdesát pět.“

Pokusil se něco poznamenat. Já mluvila dál.

„A takových, jako je Neznámá princezna, existují tucty. Stovky. Bezejmenná z Caledonie, Dívka ze stanu. Dáma z dun. Neznámá z Arroyo Grande.“

„To muselo těm chlapíkům zabrat spoustu času.“

„I ženám.“

„Jedna nula pro tebe.“

„Neidentifikovaná těla jsou velký problém, Ryane. Jak ve Státech, tak v Kanadě.“

„Škvoři taky.“

„Chceš mě naštvat?“

„Děsně se mi líbí, jaký máš...“

„Národní institut spravedlnosti odhaduje, že v téhle zemi leží v márnicích nebo v anonymních hrobech na hřbitovech pro lidi bez identity desítky tisíc neztotožněných ostatků.“ Ježíšikriste, vždyť mluvím jako Strikeová.

„Já myslel, že právě tohle je smysl NCIC.“

Ryan měl na mysli Národní kriminalistické informační centrum,

megalomanský počítačový komplex v západovirginském městě Clarksburg, které obsahuje informace o všem, co souvisí se zločinem. Ukradené pistole, auta, lodě. Padělané směnky, zfalšované šeky. Otisky prstů. Jména teroristů, členů gangů, násilníků. A v posledních několika letech už i neidentifikované ostatky a některé kategorie pohřešovaných osob.

„Víš stejně dobře jako já, že NCIC nestíhá. Sakra, vždyť až do roku devatenáct set devadesát devět nebylo pro státní a lokální úřady ani povinné, aby tam zaznamenávaly pohřešované a neidentifikované. V roce dva tisíce sedm bylo podle odhadů Národního institutu spravedlnosti do systému vloženo pouhých patnáct procent všech neztotožněných ostatků.“ Na internetu jsem si k tomuto tématu vyhledala pár informací. „Výbor Národní rady pro výzkum v roce dva tisíce devět oznámil, že osmdesát procent dotázaných koronerů a soudních lékařů odpovědělo, že NCIC pro účely ztotožnění ostatků a osob používá ‚zřídka‘ nebo ‚nikdy‘.“

„Proč tak málo?“

„Databáze jsou otevřené jen pro orgány činné v trestním řízení, pokud to nevíš.“

„Takže se tam nedostane každé trouba, kterému se ztratil strejc.“

„Správně. Další problém je to, že vkládat záznamy je neuvěřitelně pracné. Celý protokol je přes třicet stránek dlouhý. Myslíš, že poldové budou s rodinnými příslušníky procházet každou kolonku, kterou je potřeba zaškrtnout?“

Ryan nic neříkal.

„Často dochází k tomu, že policajt pošle základní údaje – pohlaví, jednu ze tří nejrozšířenějších ras, široký rozptyl věku a výšky. Možná datum nálezu. Profil je potom tak neurčitý, že když zadáš požadavek, systém ti vyplivne stovky kandidátů. Jaká je pravděpodobnost, že se ten maník bude probírat všemi informacemi?“

„Nebo ženská.“

„Jedna jedna.“

„Poldové jsou dneska přetížení,“ pronesl obranným tónem Ryan.

„A pak je tu problém nekompatibility v hlášeních. Co když se stomatologická zpráva pro neidentifikované tělo vloží pomocí jednoho

klasifikačního systému, a stomatologická zpráva pro pohřešovanou osobu pomocí jiného systému? Oba případy jsou v databázi, ale nikdy si je nikdo nespojí.“

„Chceš říct, že NCIC je neefektivní a nevyužívaný.“

„Pro ukradená auta a pasy je senzační. Pro sloučení ostatků a pohřešovaných už tolik ne. Ale lepší se to.“

„Takže amatérští kyberdetektivové využívají k řešení tohoto problému stránky, které jsou přístupné široké veřejnosti.“

„Ano.“

„A na některé z nich může jakýkoli pitomec uvést velikost své čepice.“

Tohle jsem ignorovala. „Někteří z těch detektivů dosahují vcelku pěkných úspěchů.“

„Jako naše ‚vadí nevadí‘ Strikeová.“

„Lucky.“

„Cože?“

„Říká se jí Lucky.“

„Jestli Strikeová vážně kontaktovala školu a rodinu té holky, tak se do té tvojí definice dost těžko napasuje.“

„Říká se tomu práce off-line.“

„Pokud Strikeová mluví pravdu, tak si off-line sedla zadkem přímo na potenciální místo činu.“

„Hele, to tělo může a nemusí patřit Coře Teagueové.“ Hlas už jsem dávno neměla sexy. Ryanův přístup mě začínal pořádně štvát. „Ale Strikeová přišla se stopou.“

„Anebo tě připravila o čas i energii.“

„Prošetřovat tipy patří k mojí práci.“

„Kdyby měla Strikeová koule, tak bych ji do nich kopnul.“

„Asi bude nejlepší, když začneme mluvit o něčem jiném.“

„Ne, ne, ne.“

„Pěkná trilogie.“

Rozhostilo se dlouhé ticho, ještě zesílené mým podrážděním a jeho skepsí.

„Jak se má Daisy?“

Tahle Ryanova nabídka ke smíru nebyla zrovna tím, po čem bych toužila.

Katherine Daessee Lee Brennanová. Daisy. Moje matka. Cvok až na půdu.

Když mi bylo osm, táta umřel při autonehodě a mladší bráška na jednotce intenzivní péče pro děti, protože prohrál srdceryvnou bitvu s bílými krvinkami. Mě přestěhovali z Chicaga do Severní Karolíny. Zbytek dětství jsem strávila cestováním mezi rodinným domem na pláži na ostrově Pawleys a babiččiným přezdobeným viktoriánským sídlem v Charlotte.

Babička to zabalila v šestadevadesáti. Desítky let předtím neúnavně doprovázela mou matku v jejích nekonečných sériích duševních krizí. Myslím, že mámino šílenství ji nakonec přestalo bavit.

Krátce po babiččině smrti má matka zmizela; bez omluvy, bez vysvětlení. Za čtyři roky jsme se s mou sestrou Harry dozvěděly, že žije v Paříži s ošetřovatelkou, která se jmenuje Cécile Gosselinová. Máti jí říkála Goose – Husa.

Když mi bylo pětaticet, máma a Goose se vrátily do Států. Od té doby střídaly dům na ostrově Pawleys a rozlehlý byt v manhattanské čtvrti Upper East Side. Tohle uspořádání mi vyhovovalo. Návštěvy o svátcích. E-maily a textové zprávy. Krátké rozhovory po telefonu.

A pak mi máma bez varování vtančila piruetou zpátky do života krátce před tím, než se v něm znovu objevil i Ryan. S kufry od Louise Vuittona, šálami Hermès a parfémem Chanel č. 5 nastoupila do jediného zdravotnického zařízení, které bylo kdy schopné uspokojit její mimořádně vysoké nároky. Jako doprovod si přivezla i nezkrotitelné zhoubné bujení, které ji nakonec zabije.

„Máti pořád terorizuje personál v Heatherhill Farm,“ odpověděla jsem.

„Goose ještě bivakuje v penzionu u silnice?“

„Ano. Ta žena je svěťice.“

„Daisy nejspíš slíbila, že jí odkáže rodinný majetek.“

„Mámino majetkové plánování končí u posledního šeku, který vypíše. Já nevím. Do Goose člověk nevidí. Skoro nemluví.“

„My Francouzi jsme tajemní.“

„Ale vyrábíte báječný sýr.“

„A víno.“

„A víno.“

„Daisy by byla senzační kyberdetektiv.“

„Ať tě ani nenapadne s ní o tom mluvit.“ Ryan měl pravdu. Umění mé matky dolovat z webu informace je nepřekonatelné. Ale má to i stinné stránky. Je-li zrovna v manické fázi, může u ní i drobná zvědavost přerůst ve stravující posedlost.

„Rozkaz. Někaké novinky od Katy?“

Další téma, které ve mně vyvolává neustálou úzkost. Před dvěma lety má dcera vstoupila do armády a nechala se vyslat do Afghánistánu. Překala to, vrátila se domů a k mému zděšení se tam zase dobrovolně vrátila. Právě probíhal první měsíc její druhé mise.

„Zdravá a šťastná.“ Tak tomu alespoň bylo, když jsme si naposledy povídaly po skypu.

„To je fajn.“

Nastala velmi dlouhá odmlka. Obrnila jsem se, protože jsem tušila, co přijde.

„Pochopil jsem, proč jsi musela zrušit cestu do Montrealu. Ale přemýšlela jsi aspoň trochu o mém nadhozu?“ Ryanův tón byl pečlivě neutrální.

Nadhozu?

„Ano.“ Zajela jsem rukou do vlasů. Nadechla se. Vydechla.

„A?“

„Je to těžké, Ryane. S mámou.“

„Ano.“

„A s Katy.“

„Katy bude v pohodě.“

„Ano.“

„Miluju tě.“

Věděla jsem, že bych měla odpovědět stejnými slovy. Jenomže namísto toho jsem musela přemáhat silné nutkání hovor ukončit.

„Beru to tak, že žádné zprávy jsou dobré zprávy.“

Pokrčila jsem rameny. Pitomost. Ryan mě nemohl vidět.